

*Prima mărturisire de credință baptistă de la
Londra*

publicată la 1646

traducere Adrian Bârzu

editare Emanuel Alboiu

O mărturisire de credință a șapte congregații sau biserici ale lui Hristos din Londra, care în mod obișnuit, dar pe nedrept, sunt numite anabaptiste. Publicată pentru apărarea adevărului și informarea celor ignoranți; de asemenea, pentru îndepărtarea acelor defăimări care în mod frecvent și pe nedrept au căzut peste ei atât de la amvon, cât și în scris. Tipărită la Londra, anul 1646.

I

Domnul Dumnezeu nostru este un singur Dumnezeu, a cărui existență este în El Însuși, a cărui esență nu poate fi pătrunsă de nimeni altul decât de El Însuși, singurul care are nemurirea, locuind într-o lumină de care niciun om nu se poate apropia, care este în El Însuși cel mai sfânt, infinit în orice privință, în măreție, înțelepciune, putere, dragoste, plin de har și îndurător, îndelung răbdător, plin de bunătate și adevăr, care dă ființă, mișcare și păstrare tuturor creaturilor.

1 Cor. 8:6, Isa. 44:6, 46:9, Exod. 3:14, 1 Tim 6:16, Isa. 43:15; Ps. 147:5, Deut. 32:3; Iov 36:5; Ier. 10:12, Exod. 34:6,7, Fapt. 17:28; Rom. 11:36.

II

În această Ființă divină și infinită este Tatăl, Cuvântul și Duhul Sfânt, fiecare posedând deplina Esență divină, totuși Esența fiind nedivizată. Fiecare este infinit, fără niciun început, de aceea un singur Dumnezeu; care nu este divizat în natură și ființă, ci deosebit prin câteva proprietăți specifice reciproce [relative].

1 Cor. 1:3; Ioan 1:1, 15:26, Exod 3:14; 1 Cor. 8:6.

III

Înainte de a fi lumea, cu privire la toate lucrurile, fie în mod necesar, accidental sau voluntar, împreună cu toate circumstanțele lor, Dumnezeu a decretat în El Însuși, să lucreze, să dispună și să dea naștere tuturor lucrurilor conform sfatului voii Sale, pentru gloria Sa (cu toate acestea nefiind autorul păcatului sau având vreo părtașie cu cei care îl practică). În orânduirea tuturor lucrurilor se manifestă înțelepciunea Lui, iar în ducerea la îndeplinire a decretelor Sale, caracterul neschimbător, puterea și credincioșia Sa. Înainte de întemeierea lumii, Dumnezeu a rânduit mai dinainte câțiva oameni pentru viață veșnică, prin Isus Hristos, spre lauda și gloria harului Său, lăsându-i pe ceilalți în păcatul lor pentru dreapta lor condamnare, spre lauda dreptății Sale.

Isa. 46:10; Efes. 1:11, Rom. 11:33, Ps. 115:3; 135:6, 33:15; 1 Sam. 10:9, 26, Prov. 21:6; Exod. 21:13; Prov. 16:33, Ps. 144, Isa. 45:7, Ier. 14:22, Mat. 6:28, 30; Col. 1:16, 17; Num. 23:19, 20; Rom. 3:4; Ier. 10:10; Efes. 1:4,5; Iuda 4, 6; Prov. 16:4.

IV

La început Dumnezeu a făcut toate lucrurile foarte bune. El l-a creat pe om după chipul Său, umplându-l cu toată perfecțiunea corespunzătoare naturii și liber de orice păcat. Dar omul nu a rămas mult timp în această onoare. Diavolul, folosind subtilitatea șarpelui, a ademenit-o pe Eva, și prin ea l-a înșelat și pe Adam. Acesta fără nicio constrângere, mâncând din fructul oprit, a încălcat porunca lui Dumnezeu și a căzut. Astfel moartea a venit peste toți urmașii lui, care acum sunt născuți în păcat. Prin natură, ei sunt copii ai mâniei, robi ai păcatului, supuși morții și celorlalte nenorociri din această lume, și asta pentru veșnicie, dacă Domnul Isus Hristos nu îi eliberează.

Gen. 1:1, Col. 1:16, Isa. 45:12, 1 Cor. 15:45, 46; Ecles. 7:29; Gen. 3:1,4,5; 2 Cor. 11:3, 1 Tim. 2:14; Gal. 3:22; Rom. 5:12, 18, 19, 6:22; Efes. 2:3.

V

În puterea și înțelepciunea Sa infinite, Dumnezeu dispune toate lucrurile către scopul pentru care ele au fost create. Astfel, atât binele, cât și răul nu se produc datorită șansei sau fără providența Lui. Tot ceea ce li se întâmplă celor aleși este prin hotărârea Lui, pentru gloria Lui și binele lor.

Iov 38:11; Isa. 46:10,11, Ecles. 3:14, Marcu 10:29,30; Exod. 21:13; Prov. 16:33, Rom. 8:28.

VI

Pentru că toți aleșii sunt iubiți de Dumnezeu cu o iubire veșnică, ei sunt răscumparați, aduși la viață și mântuiți, nu prin ei înșiși, nici prin faptele lor, pentru ca nimeni să nu se laude, ci doar, și în totalitate, de către Dumnezeu, prin harul gratuit și mila Sa, prin Isus Hristos, care a fost făcut de Dumnezeu pentru noi, înțelepciune, dreptate, sfințire și răscumpărare, totul în toți, pentru ca cei ce se laudă să se laude în Domnul.

Ier. 31:2; Efes. 1:3, 7, 2:8,9; 1 Tes. 5:9, Fapt. 13:48; 2 Cor. 5:21; Ier. 9:23,24; 1 Cor. 1:30,31; Ier. 23:6.

VII

Și viața veșnică este aceasta: să Îl cunoaștem pe El singurul Dumnezeu adevărat și pe Isus Hristos, pe care l-ai trimis El. Pe de altă parte, Domnul va aduce răzbunare, în flăcările focului, peste toți cei care nu-L cunosc pe Dumnezeu și nu se supun Evangheliei lui Isus Hristos.

Ioan 17:3; Evr. 5:9, 2 Tes. 1:8; Ioan 6:36.

VIII

Norma cunoașterii, credinței și ascultării privitoare la închinarea față de Dumnezeu, care conține întreaga îndatorire a omului, nu o reprezintă legile oamenilor sau tradițiile nescrise, ci doar Cuvântul lui Dumnezeu conținut în Sfintele Scripturi. În acestea este prezentat clar tot ceea ce este necesar pentru noi să cunoaștem, să credem și să practicăm. Ele sunt singura normă de sfințire și ascultare ce trebuie urmată de toți sfinții în toate timpurile și în toate locurile.

Col. 2:23; Mat 15:6,9; Ioan 5:39, 2 Tim. 3:15,16,17; Isa. 8:20; Gal. 1:8,9; Fapt. 3:22,23.

IX

Domnul Isus Hristos, despre care au scris Moise și profeții și pe Care L-au predicat apostolii, este Fiul lui Dumnezeu, strălucirea gloriei Sale etc. Prin El a fost făcută lumea, El ține și guvernează toate lucrurile pe care le-a făcut. Când a venit împlinirea vremii a fost născut din femeie, din seminția lui Iuda, din sămânța lui Avraam și David, cu alte cuvinte, din fecioara Maria, Duhul Sfânt venind peste ea, puterea Celui Preaînalt umbrind-o. El a fost ispitit ca și noi, dar, totuși, fără păcat.

Gen. 3:15, 22:18, 49:10; Dan. 7:13, 9:24 etc.; Prov. 8:23; Ioan 1:1,2,3; Evr. 1:8; Gal. 4:4; Evr. 7:14; Apoc. 5:5; Gen. 49:9,10, Rom. 1:3, 9:10; Mat. 1:16; Luca 3:23,26; Evr. 2:16; Isa. 53:3,4,5; Evr. 4:15.

X

Isus Hristos este mijlocitorul Noului și veșnicului legământ al harului între Dumnezeu și om. El este pentru veșnicie Profetul, Preotul și Regele perfect și desăvârșit al Bisericii lui Dumnezeu.

1 Tim. 2:5; Evr. 9:15; Ioan 14:6; Isa. 9:6,7.

XI

În această slujbă El a fost numit de Dumnezeu din veșnicie, în ceea ce ține de umanitatea Sa a fost chemat, separat și uns pe deplin și din abundență încă din pântec cu toate darurile necesare, Dumnezeu turnând fără măsură peste El Duhul Său Sfânt.

Prov. 8:23; Isa. 42:6, 49:15; 11:2,3,4,5, 61:1,2; Luca 4:17, 22; Ioan 1:14, 26, 3:34.

XII

Cu privire la mijlocirea Lui, Scriptura susține chemarea lui Hristos în slujba Lui, pentru că nimeni nu-și ia onoarea singur, ci o ia dacă este chemat de Dumnezeu, așa cum a fost Aaron. Fiind o acțiune a lui Dumnezeu, prin care s-a făcut o promisiune specială, El așază pe Fiul Său în această slujbă. Promisiunea este aceea

că Hristos va fi făcut o jertfă pentru păcat, că El va vedea sămânța Lui, va trăi multe zile și lucrarea Domnului va prospera în mâna Lui. Toate din harul gratuit și absolut arătat aleșilor lui Dumnezeu, fără nicio condiție văzută mai dinainte în ei pentru obținerea acestuia.

Evr. 5:4,5,6; Isa. 53:10,11; Ioan 3:16; Rom. 8:32.

XIII

Această slujbă de mijlocitor, adică de profet, preot și rege al Bisericii lui Dumnezeu, este atât de specifică lui Hristos încât nu poate fi transferată de la El - nici în totalitate, nici în parte - către nimeni altcineva.

1 Tim. 2:5; Evr. 7:24; Dan. 7:14; Fapt. 4:12; Luca 1:33; Ioan 14:6.

XIV

Acestă slujbă la care este chemat Hristos este întreită: profet, preot și rege. Numărul și ordinea slujbelor este necesară, pentru că din pricina ignoranței noastre avem nevoie de slujba profetică, din pricina mării noastre înstrăinări de Dumnezeu avem nevoie de slujba Lui de preot care să ne împace, iar din pricina aversiunii și a inabilității totale de a ne reîntoarce la Dumnezeu avem nevoie de slujba regală, de a ne convinge, supune, atrage, susține și păstra pentru Împărăția Lui cerească.

Deut. 18:15; Fapt. 3:22,23; Evr. 3:1, 4:14,15; Ps. 2:6; 2 Cor. 5:20; Fapt. 26:18; Col. 1:21; Ioan 16:8, Ps. 110:3; Cânt.1:3; Ioan 6:44; Filip.4:13; 2 Tim. 4:18.

XV

Cu privire la (slujba) profetică a lui Hristos, prin care El a revelat voia lui Dumnezeu cu privire la tot de ceea ce au nevoie slujitorii Săi să cunoască și să se supună, El nu este numit doar Profet, Doctor, Apostol al mărturisirii noastre și Înger al legământului, ci este chiar înțelepciunea lui Dumnezeu în care sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și cunoștinței. El continuă o veșnicie să reveleze poporului Său același adevăr al Evangheliei.

Ioan 1:18; 12:49,50; 17:8; Deut. 18:15; Mat. 23:10; Evr. 3:1; Mal. 3:1; 1 Cor. 1:24; Col. 2:3.

XVI

Pentru ca El să poată fi un profet desăvârșit în toate aspectele a fost necesar ca El să fie Dumnezeu și, în același timp, El să fie om. Dacă El nu ar fi fost Dumnezeu nu ar fi înțeles perfect voia lui Dumnezeu și dacă El nu ar fi fost om nu ar fi descoperit-o oamenilor corespunzător în propria-i persoană.

Ioan 1:18; Fapt. 3:22; Deut. 18:15; Evr. 1:1.

Notă:

În Scripturi Isus Hristos este arătat minunat și clar a fi Dumnezeu. El este numit Dumnezeu puternic, Isa. 9:6. Acest Cuvânt a fost Dumnezeu, Ioan 1:1. Hristos, care este mai presus de toate Dumnezeu, Rom. 9:5. Dumnezeu manifestat în trup, 1 Tim. 3:16. Acesta este Dumnezeul cel adevărat, 1 Ioan 5:20. El este Începutul, Apoc. 1:8. Toate lucrurile au fost făcute prin El și nimic din ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El, Ioan 1:3. El iartă păcatele, Mat. 9:6. El este înainte de Avraam, Ioan 8:58. El este același ieri, azi și în veci, Evr. 13:8. El va fi cu ai Săi până la sfârșitul lumii, Mat. 28:20. Toate acestea nu s-ar fi putut spune despre Isus Hristos dacă El nu era Dumnezeu. Dar Fiului i-a zis: Tronul Tău, Dumnezeule, este în veci de veci, Evr. 1:8, Ioan 1:18.

De asemenea, Hristos nu este doar Dumnezeu desăvârșit, ci și om desăvârșit, născut din femeie, Gal. 4:4. din sămânța lui David, Rom. 1:3. Venit din coapsele lui David, Fapt. 2:30. Al lui Iese și Iuda, Fapt. 13:23. Astfel deci, deoarece copiii sunt părtași sângelui și cărnii, tot așa și El Însuși a fost părtaș la ele, Evr. 2:14. El nu și-a luat natura îngerilor, ci a seminței lui Avraam, versetul 16. Noi suntem oase din oasele Lui, carne din carnea Lui, Efes. 5:30. Căci Cel ce sfințește și cei ce sunt sfințiți sunt dintr-unul, Evr. 2:11. Vezi Fapt. 3:22, Deut. 18:15; Evr. 1:1.

XVII

Cu privire la preoția Lui, Hristos sfințindu-se, s-a arătat o singură dată să îndeparteze păcatul prin oferirea Lui Însuși ca jertfă pentru păcat. Prin această jertfă El a încheiat și a suferit pe deplin toate lucrurile pe care Dumnezeu le-a cerut pentru mântuirea aleșilor Lui. El a îndepartat toate ritualurile și umbrele etc. și a intrat acum în sanctuarul ceresc în Sfânta Sfintelor, care este prezența lui Dumnezeu. De asemenea, El a făcut din poporul Lui o casă duhovnicească, o preoție sfântă, pentru a-i aduce prin El jertfe duhovnicești lui Dumnezeu. Nici Tatăl nu acceptă, și nici Fiul nu oferă Tatălui, o altă închinare sau alți închinători.

Ioan 17:19; Evr. 5:7,8,9,10,12; Rom. 5:19, Efes. 5:2; Col. 1:20; Efes. 2:14, etc.; Rom. 8:34; Evr. 9:24; 8:1; 1 Pet. 2:5; Ioan 4:23,24.

XVIII

Această preoție nu a fost a Legii și nici temporală, ci conform rânduielii lui Melhisedec, stabilă și desăvârșită, nu pentru o vreme, ci pentru veșnicie, așa cum este potrivit lui Isus Hristos, Celui ce trăiește veșnic. Hristos a fost preotul, jertfa și altarul. El a fost preot în virtutea ambelor naturi, a fost jertfă în virtutea naturii Sale umane: din moment ce în Scriptură ea este atribuită trupului și sângelui Său. Cu toate acestea, eficiența jertfei Sale a depins de natura Sa divină, de aceea și este numit sângele lui Dumnezeu. El a fost altarul în virtutea naturii Sale divine, pentru că ține de altar să sfințească ceea ce este oferit pe el, și astfel trebuie să fie de mai multă cinstire decât jertfa însăși.

Evr. 7:16, etc.; Evr. 5:6, 10:10; 1 Pet. 1:18,19; Col. 1:20, 22; Evr. 9:13; Fapt. 20:28; Evr. 9:14, 13:10,12,15; Mat. 23:17; Ioan 17:19.

XIX

Cu privire la slujba Sa regală, Hristos fiind înviat din morți și înălțat la cer, având toată puterea în cer și pe pământ, își guvernează spiritual biserica Sa, exercitându-și puterea peste toți, îngeri și oameni, buni și răi, spre păstrarea și mântuirea aleșilor, și spre stăpânirea și distrugerea dușmanilor Săi. Prin această putere regală El aplică aleșilor Săi binecuvântările, virtutea și roadele slujbei Sale profetice și ale preoției Sale. El le subjugă păcatele, îi păstrează și îi întărește în toate conflictele lor cu Satan, lumea și firea pământească, ținându-le prin Duhul Sfânt inimile lor în credință și teamă filială. Prin această putere mare El stăpânește peste vasele mâniei, folosindu-le, limitându-le și înfrânându-le așa cum i se pare potrivit infinitei Sale înțelepciuni.

1 Cor. 15:4; 1 Pet. 3:21,22; Mat. 28:18,19; Luca 24:51; Fapt. 1:1, 5:30,31; Ioan 19:36; Rom. 14:9; Ioan 5:26,27; Rom. 5:6,7,8; 14:17; Gal. 5:22,23; Marcu 1:27; Evr. 1:14; Ioan 16:15; Iov 2:8; Rom. 1:21, [9:17-18]; Efes. 4:17,18; 2 Pet. 2.

XX

Această putere regală va fi pe deplin manifestată când El se va reîntoarce în glorie ca să domnească peste sfinții Săi, și când El va așeza sub picioarele Sale toate domniile și stăpânirile. Gloria Tatălui va fi desăvârșit manifestată în Fiul Său, iar gloria Tatălui și a Fiului va fi manifestată în toți membrii Săi.

1 Cor. 15:24,28; Evr. 9:28; 2 Tes. 1:9,10; 1 Tes. 4:15,16,17; Ioan 17:21, 26.

XXI

Prin moartea Sa, Isus Hristos a făurit mântuirea pentru aleșii pe care Dumnezeu i-a dat Lui. Doar aceștia au interes pentru El și părtășie cu El. Pentru ei și în folosul lor El mijlocește înaintea Tatălui Său și doar lor și numai lor Dumnezeu prin Duhul Sfânt aplică răscumpărarea, fiindu-le dat darul gratuit al vieții veșnice.

Efes. 1:14; Evr. 5:9; Mat. 1:21; Ioan 17:6; Evr. 7:25; 1 Cor. 2:12; Rom. 8:29,30; 1 Ioan 5:12; Ioan 15:35, 3:16.

XXII

Credința este darul lui Dumnezeu, lucrată în inimile aleșilor prin Duhul lui Dumnezeu. Prin această credință ei vin să cunoască și să creadă adevărul Scripturilor și să le aprecieze mai presus de toate celelalte scrieri și toate lucrurile din lume, ca fiind cele care prezintă gloria lui Dumnezeu în atributele Sale, perfecțiunea lui Hristos în natura și slujbele Sale, puterea și plinătatea Duhului în lucrările și acțiunile Lui. În felul acesta ei sunt făcuți în stare să-și încredințeze sufletele adevărului Său și astfel să creadă.

Efes. 2:8; Ioan 6:29, 4:10; Filip.1:29; Gal. 5:22; Ioan 17:17; Evr. 4:11,12; Ioan 6:63.

XXIII

Toți cei ce au lucrată în ei de către Duhul această credință prețioasă, niciodată nu pot cădea definitiv sau total. Lui Dumnezeu nu-i pare rău de darurile făcute, astfel că El încă produce și hrănește în ei credința, pocăința, dragostea, bucuria, nădejdea și toate harurile Duhului înspre nemurire, și deși apar multe furtuni și șuvoaie care lovesc în ei, totuși acestea nu vor fi în stare să-i dea la o parte de pe această temelie și stâncă de care sunt fixați prin credință. Fără împotrivire, prin necredință și ispitirile Satanei, vederea sensibilă a acestei lumini și iubiri poate fi pentru un timp întunecată și acoperită. Cu toate acestea, Dumnezeu rămâne același și ei vor fi cu siguranță păziți de puterea lui Dumnezeu pentru mântuire, în care ei se vor bucura de moștenirea câștigată. Ei sunt scriși pe palmele Sale, iar numele lor este scris din veșnicie în Cartea Vieții.

Mat. 7:24,25; Ioan 13:10, 10:28,29; 1 Pet. 1:4,5,6; Isa. 49:13,14,15,16.

XXIV

Credința este produsă în mod obișnuit prin predicarea Evangheliei, sau Cuvântul lui Hristos, fără a se avea în vedere vreo putere sau cauzalitate a creaturii, omul fiind total pasiv și mort în păcatele și fărădelegile lui. El crede și este convertit printr-o putere cu nimic mai mică decât cea care L-a înviat pe Hristos din morți.

Rom. 10:17; 1 Cor. 1:28; Rom. 9:16; Ezech. 16:16; Rom. 3:12, 1:16; Efes. 1:19, Col. 2:12.

XXV

Pentru convertirea păcătoșilor, predicarea Evangheliei este în mod absolut gratuită. Nu se cere în niciun fel ca fiind absolut necesară vreo calificare, pregătire sau teroare a Legii, sau lucrare anterioară a Legii, ci trebuie doar ca sufletul gol și neevlavios al unui păcătos, să-l primească pe Hristos cel răstignit, mort și îngropat, și înviat din nou. El este făcut Domnul și Salvatorul unor astfel de păcătoși, care prin Evanghelie vor fi aduși la credința în El.

Ioan 3:14,15, 1:12; Isa. 55:1; Ioan 7:37; 1 Tim. 1:15; Rom. 4:5, 5:8; Fapt. 5:30,31, 2:36, 1 Cor. 1:22,24.

XXVI

Aceași putere care convertește la credința în Hristos, poartă sufletul prin toate îndatoririle, ispitele, conflictele, suferințele. Tot ceea ce este un credincios este prin har, și prin el este condus de aceeași (putere) în toată ascultarea și ispitele.

1 Pet. 1:5, 2 Cor. 12:9, 1 Cor. 15:10; Filip.2:12, 13; Ioan 15:5; Gal. 2:19,20.

XXVII

Prin Hristos toți credincioșii sunt uniți cu Dumnezeu. Prin această unire, Dumnezeu este una cu ei și ei sunt una cu El. Astfel, toți credincioșii sunt copii ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu Hristos. Lor le aparțin toate promisiunile acestei vieți și a celei ce va veni.

1 Tes. 1:1; Ioan 17:21, 20:17; Evr. 2:11, 1 Ioan 4:16; Gal. 2:19,20.

XXVIII

Cei ce sunt uniți cu Hristos sunt justificați de toate păcatele lor prin sângele lui Hristos. Justificarea este o achitare plină de har și deplină a unui păcătos vinovat de toate păcatele sale, săvârșită de Dumnezeu, prin satisfacția pe care Hristos a adus-o prin moartea Sa pentru toate păcatele, și care este aplicată (în manifestarea ei) prin credință.

1 Ioan 1:7; Evr. 10:14, 9:26; 2 Cor. 5:19; Rom. 3:23; Fapt. 13:38,39; Rom. 5:1, 3:25,30.

XXIX

Toți credincioșii sunt un popor sfânt și sfințit, iar această sfințire este un har spiritual al Noului Legământ, un efect al dragostei lui Dumnezeu manifestate în suflet, prin care credinciosul stăruiește într-o ascultare cerească și evanghelică de toate poruncile pe care Hristos ca rege și cap le-a prescris în Noul Său Legământ.

1 Cor. 12; 1 Pet. 2:9; Efes. 1:4; 1 Ioan 4:16; Mat. 28:20.

XXX

Toți credincioșii, prin cunoașterea acestei justificări a vieții dăruită lor de Tatăl și lucrată prin sângele lui Hristos, au ca mare privilegiu al acestui Nou Legământ: pacea cu Dumnezeu, împăcarea, prin care cei care erau departe sunt apropiați prin acest sânge, și au pacea care întrece orice pricepere, bucurie în Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos, prin care am primit ispășirea.

2 Cor. 5:19; Rom. 5:9,10; Isa. 54:10; Efes. 2:13,14, 4:7; Rom. 5:10,11.

XXXI

Pe perioada acestei vieți, toți credincioșii sunt într-un continuu război și luptă împotriva păcatului, sinelui, lumii și diavolului. Ei sunt predispuși la tot felul de chinuri, încercări și persecuții, fiind predestinați și rânduiți la aceasta, iar tot ceea ce sfinții posedă sau toate lucrurile spirituale de care se bucură în Dumnezeu sunt prin credință. Pe temeuri legale, celor care nu au credință le este permis să se bucure de lucrurile temporare și exterioare.

Rom. 7:23,24; Efes. 6:10,11, etc.; Evr. 2:9,10, 2 Tim. 3:12; Rom. 8:29; 1 Tes. 3:3; Gal. 2:19,20; 2 Cor. 5:7; Deut. 2:5.

XXXII

Singura tărie prin care sfinții sunt făcuți în stare să întâmpine toate piedicile și încercările este doar prin Isus Hristos, care este Căpetenia mântuirii lor, fiind făcut desăvârșit prin suferință. El a garantat credincioșia și tăria Sa pentru a-i însoți în toate încercările lor, a-i susține în toate ispitele lor și a-i păstra pentru împărăția Sa veșnică prin puterea Sa.

Ioan 16:33, 15:5; Filip.4:11, Evr. 2:9,10; 2 Tim. 4:18.

XXXIII

Isus Hristos are aici pe pământ o [manifestare] a Împărăției Sale spirituale, care este Biserica Sa, pe care a obținut-o și răscumpărat-o pentru El ca o moștenire specială. Biserica este o societate vizibilă a sfinților, chemați și separați de lume prin Cuvântul și Duhul lui Dumnezeu, la o mărturisire publică a credinței Evangheliei, fiind botezați în această credință, și uniți cu Domnul și cu fiecare în parte prin acord reciproc, în practicarea cu bucurie a rânduielilor poruncite de Hristos capul și regele lor.

Mat. 11:11; 2 Tes. 1:1; 1 Cor. 1:2; Efes. 1:1; Rom. 1:7; Fapt. 19:8,9, 26:18; 2 Cor. 6:17; Apoc.18:4; Fapt. 2:37, 10:37; Rom. 10:10; Mat. 18:19,20; Fapt. 2:42, 9:26; 1 Pet. 2:5.

XXXIV

Acestei Biserici El i-a făcut promisiunile Sale și i-a dat semnele legământului, prezența, acceptarea, dragostea și protecția Sale. Aici se găsesc sursele și izvoarele harurilor Sale care curg pentru a-i reînprospăta și întări.

Mat. 28:18, etc.; 1 Cor. 11:24, 3:21; 2 Cor. 6:18; Rom. 9:4,5; Ps. 133:3; Rom. 3:7,10; Ezech. 47:2.

XXXV

Toți slujitorii Săi din toate categoriile (trebuie să-l recunoască pe El ca profetul, preotul și regele lor) și sunt chemați să se înroleze printre slujitorii casei Sale, să-și aducă trupurile și sufletele și să-și aducă darurile pe care Dumnezeu le-a dat lor, să se așeze sub guvernarea și conducerea Sa cerească, să-și călăuzească viețile în această stână bine păzită și grădină bine udată, să aibă aici părtășie cu sfinții Săi, pentru a fi siguri că au fost făcuți părtași moștenirii în Împărăția lui Dumnezeu, și să-și împlinească nevoile unii altora, interne și externe (și deși fiecare are o proprietate a sa, totuși ei trebuie să poarte de grijă nevoilor celorlalți, conform cu cerințele lor, pentru ca Numele lui Isus Hristos să nu fie hulit din pricina nevoilor cuiva din Biserică). Ei sunt aici prin El însuși, care a dăruit fiecăruia o poziție, un loc potrivit, un țel anume, aceștia învoindu-se la momentul oportun și fiind strâns

legați, potrivit cu lucrarea eficientă a fiecărei părți, pentru zidirea trupului în dragoste.

Fapt. 2:41,47; Isa. 4:3, 1 Cor. 12:6,7, etc.; Ezech. 20:37,40; Cânt.4:12; Efes. 2:19; Rom. 12:4,5,6; Col. 1:12, 2:5,6,19; Fapt. 20:32, 5:4, 2:44,45, 4:34,35; Luca 14:26; 1 Tim. 6:1; Efes. 4:16.

XXXVI

Astfel fiind alcătuită, pentru binele ei, fiecare biserică are puterea dată ei de către Hristos să aleagă din interiorul ei persoanele potrivite pentru a fi prezbiteri și diaconi. Aceștia sunt calificați conform Cuvântului, ca cei pe care Hristos i-a numit în testamentul Său, pentru hrănirea, conducerea, slujirea și zidirea Bisericii Sale. Nimeni nu are vreo putere să-i impună pe aceștia sau pe oricare alții.

Fapt. 1:23,26, 6:3, 15:22,25; Rom. 12:7,8; 1 Tim. 3:2,6,7; 1 Cor. 12:8,28; Evr. 13:7,17; 1 Pet. 5:1,2,3,4:15.

XXXVII

Slujitorii legitim chemați, așa cum au fost numiți mai sus, sunt datori să rămână în continuare în chemarea și locul lor, conform rânduielii lui Dumnezeu, și cu grijă să hrănească turma lui Dumnezeu încredințată lor, nu pentru un câștig mârșav, ci cu dragă inimă.

Evr. 5:4; Ioan 10:3,4; Fapt. 20:28,29; Rom. 12:7,8; Evr. 13:7,17; 1 Pet. 5:1,2,3.

XXXVIII

Conform rânduielii lui Hristos ca cei care predică Evanghelia să trăiască din Evanghelie, prin legea lui Hristos se cuvine ca slujitorilor lui Hristos să li se acopere gratuit de către biserică orice nevoie.

1 Cor. 9:7,14; Gal. 6:8; Filip.4:15,16; 2 Cor. 10:4; 1 Tim. 1:2; Ps. 110:3.

XXXIX

Botezul este o rânduială a Noului Testament, dată de Hristos, pentru a fi administrată persoanelor care mărturisesc credința sau celor care sunt făcuți ucenici. Cei care sunt botezați pe baza mărturisirii credinței pot participa după aceasta la Cina Domnului.

Mat. 28:18,19; Ioan 4:1; Marcu 16:15,16; Fapt. 2:37,38, 8:36,37, etc.

XL

Modul și maniera administrării acestei rânduieli este prin scufundarea sau afundarea trupului în apă. Fiind un semn, acesta trebuie să răspundă lucrurilor

semnificate, și anume beneficiul pe care sfinții îl au în moartea, îngroparea și învierea lui Hristos. Precum trupul este îngropat sub apă, iar apoi ridicat din nou, la fel de sigur este că în ziua învierii trupurile sfinților vor fi înviate prin puterea lui Hristos pentru a domni cu Hristos.

Mat. 3:16; în Marcu 15:9 se citește (în Iordan) în greacă; Ioan 3:23, Fapt. 8:38; Apoc.1:5, 7:14; Evr. 10:22; Rom. 6:3,4,5,6; 1 Cor. 15:28,29. Cuvântul *baptizo* semnifică să scufunzi sau afunzi (totuși atât hainele celui care administrează, cât și ale subiectului trebuie să fie potrivite cu toată modestia).

XL I

Scriptura susține că persoana desemnată de Hristos să administreze botezul trebuie să fie un ucenic și nu este legată de un anume slujitor al bisericii sau de o persoană trimisă special. Însărcinarea cerută administrării este dată celor considerați ucenici, oameni capabili să predice Evanghelia.

Isa. 8:16; Efes. 2:7; Mat 28:19; Ioan 4:2; Fapt. 20:7, 11:10; 1 Cor. 11:2, 10:16,17; Rom. 16:2; Mat. 18:17.

XL II

Tot astfel Hristos a dat putere Bisericii Sale să primească sau să excludă din ea pe orice membru care merită lucrul acesta. Această putere este dată fiecărei adunări și nu unei persoane anume, fie ea membru sau slujitor, ci în relație cu întregul trup, în raport cu credința și părtășia lor.

Rom. 15:2; Mat. 18:17; 1 Cor. 5:4,11,14, 12:6, 2:3; 2 Cor. 2:6,7.

XL III

Fiecare membru în parte al fiecărei biserici, indiferent de cât este el de mare, extraordinar sau învățat, este supus cercetării și disciplinării. Biserica nu trebuie să facă aceasta împotriva membrilor săi decât cu mare grijă și sensibilitate, cu sfat potrivit, și pe baza regulii credinței.

Mat. 18:16, 17:18; Fapt. 11:2,3; 1 Tim. 5:19, etc.; Col. 4:17; Fapt. 15:1,2,3.

XL IV

Pentru păstrarea acestei biserici în părtășie sfântă și armonioasă, Hristos a pus peste biserică anumiți bărbați speciali. Prin slujba lor, aceștia urmează să conducă, să supravegheze, să viziteze și să păzească. Tot astfel, pentru o mai bună păstrare a acesteia, în toate locurile prin membri, El a dat autoritate și a așezat îndatoriri peste toți ca să vegheze unii asupra altora.

Fapt. 20:27,28; Evr. 13:17,24; Mat. 24:45; 1 Tes. 5:2, 14; Iuda 3,20; Evr. 10:34,35 [cf. 24,25], 12:15.

XLV

De asemenea, celor cărora Dumnezeu le-a dat daruri în biserică pot și trebuie să profetească în măsura credinței, și să învețe public Cuvântul lui Dumnezeu, pentru zidirea, îndemnarea și mângâierea bisericii.

1 Cor. 14:3, etc.; Rom 12:6; 1 Pet. 4:10, 11; 1 Cor. 12:7; 1 Tes. 5:19, etc.

XLVI

Fiind strânși așa cum se cuvine și continuând în ascultare de Evanghelia lui Hristos, nimeni nu trebuie separat pentru greșeli și degradare până când, după rânduiala corespunzătoare și blândă, nu s-a căutat îndreptarea lui din această stare (pentru că atâta timp cât biserica este constituită din oameni supuși căderilor, va fi diferență în adevărata constituire a bisericii).

Apoc.2, 3; Fapt. 15:12; 1 Cor. 1:10; Evr. 10:25; Iuda 19; Apoc.2:20,21,27; Fapt. 15:1,2; Rom. 14:1; 15:1,2,3.

XLVII

Deși fiecare adunare este distinctă și sunt mai multe grupări, fiecare dintre ele fiind ca un oraș compact și strâns unit în el însuși, totuși ele trebuie să umble după o singură regulă a adevărului. De asemenea, (prin toate mijloacele avantajoase) dacă se impune, ele trebuie să se consulte și să se ajute reciproc, ca membre ale unui singur trup, în credința comună, sub Hristos capul lor.

1 Cor. 4:17, 14:33,36, 16:1; Ps. 122:3; Efes. 2:12,19; Apoc.21; 1 Tim. 3:15, 6:13,14; 1 Cor. 4:17; Fapt. 15:2,3; Cânt.8:8,9; 2 Cor. 8:1,4, 13:14.

XLVIII

O magistratură civilă este o rânduială a lui Dumnezeu, așezată de El pentru pedepsirea făcătorilor de rele și pentru aprecierea celor care fac binele. Noi trebuie să le arătăm supunere în Domnul în toate lucrurile îngăduite, poruncite de ei, nu doar de frică, ci din pricina conștiinței. De aceea trebuie să facem mijlociri și cereri pentru regi și pentru toți cei care sunt în autoritate, ca să putem duce astfel o viață pașnică și liniștită, în toată evlavie și cinstea.

Rom. 13:1,2, etc.; 1 Pet. 2:13,14; 1 Tim. 2:1,2,3.

Notă:

Magistratura supremă a acestui regat, pe care noi o recunoaștem, este regele și parlamentul (stabilit acum) liber ales de regat. Noi vom menține și apăra toate legile și pe toți ofițerii civili făcuți de ei, care sunt pentru binele națiunii. Cu mulțumire, noi recunoaștem că Dumnezeu a făcut ca în mod onorabil acest rege și parlament să înlăture ierarhia prelaților din pricina tiraniei și opresiunii lor asupra noastră, sub care a gemut mult timp regatul acesta. Din această pricină noi îl vom binecuvânta întotdeauna pe Dumnezeu, iar pe ei îi vom onora. Cu privire la închinarea înaintea lui Dumnezeu, există un singur legiuitor care poate să mântuiască și să distrugă (Iacov 4:12), iar acela

este Isus Hristos, care în Cuvântul Său a dat suficiente legi și reguli pentru închinare. Dacă cineva încearcă să adauge mai multe legi la acestea, ale lui Hristos nefiind suficiente sau insuficient de bune pentru casa Sa, îi pune la îndoială fie înțelepciunea, fie credincioșia, fie ambele. Cu siguranță este înțelepciunea, datoria și privilegiul nostru să păzim doar legile lui Hristos, Ps. 2:6,9,10,12. astfel este datoria magistraților să ofere liberate de conștiință oamenilor, Ecl. 8:8 (lucrul care este cel mai sensibil și cel mai drag tuturor oamenilor conștiinței, fără de care toate celelalte libertăți nu vor fi demne de a fi numite astfel, cu atât mai puțin de a te bucura de ele) și să-i protejeze pe toți cei aflați sub ele de orice rău, jignire, opresiune și molestare. Tot astfel, este datoria noastră să nu ne dorim ceva care nu este spre onoarea și liniștea lor, iar orice lucru care este pentru binele națiunii în care noi locuim este de datoria noastră să-l facem. Noi credem că este datoria noastră expresă în materie de religie de a fi pe deplin convinși în mintea noastră de legalitatea a ceea ce facem, știind că ceea ce nu vine din încredințare este păcat. Așa cum nu putem face ceva ce este contrar înțelegerii și conștiinței noastre, la fel nu putem suporta săvârșirea a ceea ce înțelegerea și conștiința noastră ne opresc să facem. Și dacă magistrații ne cer să procedăm astfel, noi ne vom manifesta cu pasivitate în fața puterii lor, așa cum au făcut și sfinții din trecut, Iacov 5:4. Cu mult mai fericit va fi cel ce-și pierde viața pentru mărturia (celui mai mic aspect al) adevărului lui Isus Hristos.

XLIX

În cazul în care magistrații nu ne favorizează, totuși noi nu îndrăznim să oprim practica noastră, pentru că noi credem că trebuie să trăim în ascultare de Hristos, în mărturisirea credinței care a fost dată sfinților o dată pentru totdeauna, credință care este declarată în Sfintele Scripturi. Această mărturisire de credință este o parte a lor și așa, dacă situația o cere, până la moarte noi mărturisim adevărul Vechiului și Noului Testament. Pentru a sfârși alergarea cu bucurie, aceasta o facem în mijlocul necazurilor și încercărilor, precum au făcut sfinții Săi din vremurile trecute, neținând cont de bunurile, pământurile, soțiile, copiii, tații, mamele, frații, surorile noastre, chiar și de propriile noastre vieți, dragi nouă,. Ne reamintim întotdeauna că trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni, care atunci când vom sfârși alergarea noastră și vom păzi credința, ne va da cununa dreptății. Lui trebuie să-i dăm socoteală de faptele noastre și niciun om nu poate să ne descarce de această îndatorire.

Fapt. 2:40,41, 4:19, 5:28,29, 20:23; 1 Tes. 3:3; Filip.1:28,29; Dan. 3:16,17, 6:7,10,22,23; 1 Tim. 6:13,14; Rom. 12:1,8; 1 Cor. 14:37; Apoc.2:20; 2 Tim. 4:6,7,8; Rom. 14:10, 12; 2 Cor. 5:10; Ps. 49:7,50:22.

L

Pentru un creștin este permis să fie magistrat sau slujbaș civil și este permis să facă jurământ, dar să fie în adevăr, cu judecată și în dreptate, pentru confirmarea adevărului și potolirea oricărei controversă. Prin jurămintele mânioase și deșerte Domnul este provocat, iar țara se jelește.

Fapt. 8:38, 10:1,2,35; Rom. 16:23; Deut. 6:13; Rom. 1:9; 2 Cor. 10,11; Ier. 4:2; Evr. 6:16.

LI

Trebuie să dăm fiecărui om ceea ce i se cuvine, conform cu ceea ce cere locul, vârsta și statutul lui. Noi nu lipsim pe niciun om de ceva, ci facem tuturor oamenilor ceea ce am vrea ca ei să ne facă nouă.

1 Tes. 4:6; Rom. 13:5,6,7; Mat. 22:21; Titus 3; 1 Pet. 2:15,17, 5:5; Efes. 5:21,23, etc. , 6:1,9; Titus 3:1,2,3.

LII

Va fi o înviere a morților, a celor drepecți și a celor nedrepcți, și fiecare va da socoteală lui Dumnezeu despre el însuși. Fiecare va primi conform cu ceea ce a făcut pe când trăia în trup, fie bine fie rău.

Fapt. 24:15; 1 Cor. 5:10; Rom. 14:12. [Mat. 25; Apoc.22:11,12,13,14,15.]

Concluzia

Noi dorim să-i dăm lui Hristos ceea ce este a Lui și fiecării autorități legale ceea ce îi este datorat. Noi nu datorăm niciunui om altceva decât dragostea, pentru a trăi în liniște și pace, pentru a deveni sfinți dedicându-ne în toate lucrurile pentru a păstra o conștiință bună. Fiecărui om (indiferent de cine ar fi el) dorim să-i facem ceea ce am vrea ca el să ne facă nouă, așa cum ne este și obiceiul, pentru a dovedi că suntem un popor de oameni cu judecată, liniștit și pașnic (în niciun caz o societate de oameni periculoși sau aducători de necazuri). Dorim să lucrăm și să muncim cu mâinile noastre ca să nu fim povară cuiva, dimpotrivă să le dăm ceea ce au nevoie, atât prietenilor cât și dușmanilor, considerând că este mai fericite să dai decât să primești. De asemenea, noi mărturisim că știm în parte și suntem încă ignoranți asupra multor lucruri pe care căutăm să le cunoaștem. Dacă cineva, cu prietenie, ne va arăta din Cuvântul lui Dumnezeu ceea ce noi nu vedem, le vom fi recunoscători lui Dumnezeu și lor, dar dacă vreun om ne va impune ceva ce noi vedem că nu este poruncit de Domnul Isus Hristos, mai degrabă vom îmbrățișa să primim în tăria Lui reproșurile și torturile oamenilor, să fim lipsiți de mângâierile exterioare, și dacă este posibil să murim de o mie de ori, decât să facem ceva împotriva celui mai mic aspect al adevărului lui Dumnezeu sau împotriva luminii conștiinței noastre. Dacă cineva va numi erezie ceea ce noi am spus, atunci noi avem de-a face cu confirmarea apostolului, că, după calea pe care ei numesc erezie, ne închinăm Dumnezeului părinților noștri, respingând toate ereziile (pe drept numite astfel), pentru că ele sunt împotriva lui Hristos. În aceasta noi stăm statornici și de neclintit, sporind întotdeauna în ascultare de Hristos, știind că lucrarea noastră în Domnul nu va fi zadarnică.

„Nu doar că am avea stăpânire peste credința voastră; dar vrem să lucrăm și noi împreună la bucuria voastră; căci stați tari în credință.” (1 Corinteni 1:24)

„Să nu se întoarcă rușinat cel apăsător, ci nenorocitul și săracul să laude Numele Tău! Scoală-te, Dumnezeule, apără-Ți pricina! Adu-Ți aminte de ocările, pe care Ți le aruncă în fiecare zi cel fără minte!” (Psalmi 74:21-22)

Vino Doamne Isuse, vino repede.